

Trại Trùng Giới TK60

Phan Nhật Bắc

Lời bạt đây là câu chuyện của một Bác sĩ Việt Cộng kể lại về nỗi hối hận làm đường của ông theo MTGPMN những gian truân cay đắng Những thiếu thốn thuốc men phải lấy nước suối cát lên làm nước biển để truyền cho bệnh nhân không có máy móc khử trùng, đôi lúc về đêm dưới ánh đèn dầu lù mù nơi Mật khu lấy lộn chai rượu Để dùng để sát trùng tiêm vào tĩnh mạch thương binh họ chết không kịp ngáp.

Trại Trùng Giới này giam toàn toàn người của Việt Cộng gốc miền Nam và một số rất ít Cán bộ gốc Bắc kỳ 9 ký bất mãn.

Những Hung Thần giết người toàn Bắc kỳ Quân giáo không chút nương tay với Đồng Chí đồng Rận với tụi nó,

Tôi đọc lại tự truyện của một Hậu duệ người Bác Sĩ có nhã ý viết lại cho gọn gàng và lời cuốn hơn. Chúng ta bắt đầu từ đây .

Từ căn cứ sâu trong nội địa Campuchia sau khi nghe tin Sài Gòn được Giải phóng chúng tôi thu gom tất cả vật dụng Y tế rời bỏ khu Trại xá tại Tà kheo kéo nhau băng rừng về VN các Cán bộ cấp lớn thì được xe Honda chở về nhanh hơn ,còn chúng tôi Bác sĩ và các Y tá và Bệnh nhân nào đi được thì lách thếch đi đường rừng và đường bộ gặp xe bò hay xe trâu của dân Miền thì quá giang ,những người miền Nam theo Giải phóng lúc này như những miếng chanh đã vắt hết vỏ sau trận Mậu Thân lớp chết lớp bị bắt tù đầy những người còn sống không bị bệnh này cũng bệnh khác vật vờ như những con ma trên đường về đất Mẹ

Tháng 11 năm 1975 tôi về Thu Dung (về để chờ) quyết định phục viên lúc đó nơi địa phận Huyện Tân Biên Tây Ninh TK 60 thuộc Quân khu 7

Thời tiết buổi trưa nắng như đổ lửa xuống sân, chiều thì khá lạnh vì chớm Đông

Tôi là một Bác sĩ của MTGPMN về đây không có ai cùng Đơn vị, chỉ có Bác sĩ Dương Minh Hoàng là đồng nghiệp nhưng anh ở Đơn vị khác Tôi và Anh

Hoàng nhanh chóng thân nhau, ngoài ra tôi cũng kết tình với Trần Văn Thành và Nguyễn Văn Hường họ nhỏ hơn tôi 4 tuổi cùng xem nhau như anh em ruột Thành là lính Bộ binh cao to giỏi võ, râu quai nón như Từ Hải trong Truyện Kiều của CỤ Nguyễn Du tôi thường đùa

- Vai năm tất bảy lạng mười thước cao tôi ưa lấy Kiều lúc buồn

Thành từ Sư Đoàn 3 Sao Vàng từ liên khu 5 Bình Định. Thành khỏe đã từng đánh gục hai tên lính Đại Hàn ở An Nhơn Bình Định đổi về Công Trường 5. Sau này là Sư Đoàn 5

Lúc đầu tôi ngại tiếp xúc với Thành, nhưng về lâu mới biết Anh rất rất hiền dễ mến

Còn Hường ở Đơn vị Hậu cần Anh có kiến thức cao nhà ở huyện Bình Chánh Sài Gòn đáng dấp thơ sinh. Anh vào bưng năm Mậu Thân sau một trận càn quét của VNCH Anh nói năng nhỏ nhẹ như con gái nên tôi gọi là Thúy Kiều cho vui Anh cũng không phản đối

Thời gian này chúng tôi rất thoải mái không có việc gì làm thường la cà các nhà dân gần đó tổ chức Văn nghệ thường xuyên vì tôi chơi đàn Guitar phím lõm (Đàn Vọng cổ) rất điêu luyện

Cũng cần nói về nơi này, nơi chúng tôi nghỉ dưỡng chờ Phục viên giống một doanh Trại Quân Đội có vệ Binh canh gác, bên trong hàng rào bằng Tre là khu vực giam những Bộ đội vi phạm kỷ luật gì đó. Ví dụ như Đào ngũ, đánh nhau, trốn nghĩa vụ Quân sự, trộm cắp v..v

Lúc ban đầu tạm ổn nhưng sau này Nội bộ Trại chia rẽ vì lợi ích cá nhân và nạn kỳ thị vùng miền rất gay gắt căng thẳng

Tên Nghĩa Cán bộ Trại chúng tôi đặt là Nazi hấn chế ra những đòn tra tấn rất dã man như Cánh cụp cánh xòe, treo Tù nhân lên cây, bẻ quẹo tay chân rồi đánh Tù nhân xoay như chong chóng, khi thả xuống Tù nhân chỉ còn cái xác không hồn, tên Nazi này ác độc nhất mà chúng tôi và Tù nhân rất thù, sau này nghe nói hấn nhậu say lái chiếc Honda vào gốc cây ven đường chết tốt .

Những Tù nhân đào Giếng, được hấn cột dây ngang lưng thả xuống như con chó ăn uống thiếu thốn làm sao đào nổi, dưới chiều sâu thăm thẳm thiếu dưỡng khí, Tù nhân chỉ đào vài nhát cuốc là thở không nổi van xin hấn tha mạng, nhưng trên miệng Giếng hấn bắt ku đá xuống, rồi tiếng Tù nhân yếu dần, những Tù nhân nào mà được gọi đi đào Giếng là không có số thọ, muốn tránh đi đào Giếng phải lo lót cho tên Nghĩa Nazi này.

Cho đến năm 1976 hàng ngày những chiếc xe Molotova chở đầy những người trốn Nghĩa vụ Quân sự vào nhập Trại, bắt đầu một nỗi kinh hoàng nó trở thành Địa ngục có thật nơi Trần gian này

Những người vừa đến là Thế hệ trẻ, thuộc hàng em cháu chúng tôi .

Đầu con đường đất vào Trại có một cái quán bằng lá sớ sài của Chị Sáu bán Cà phê thuốc rê và bánh kẹo lật vặt rất đông khách vì nơi này không có thêm hàng quán nào hết chồng Chị tạc tuổi chúng tôi làm Thọ Mộc anh hiền như ông Phật lúc nào cũng cười.

Gia đình Chị Sáu cùng dân nơi này chạy từ Campuchia về trong nạn Cáp duồn năm 1970 và năm 1973 họ không biết nhiều về cuộc Chiến nơi đất nước Việt Nam vừa qua

Xe chở những phạm nhân nhập Trại đều dừng trước cái quán này mua nước uống hay thuốc hút và bánh kẹo linh tinh nhưng không được xuống xe tất cả đều bị còng tay hai người một còng dần dần nơi này trở thành Trại Kiên giam thật sự.

Chúng tôi, những cán bộ của MTTGPMN không phải Phạm nhân, bắt đầu bị đày đọa làm việc vất vả, điều động đi làm nhà cho khu Kinh tế mới Tân Thạnh. Cưa cây cắt tranh về làm nhà mà không biết làm cho ai trên một diện tích rất lớn

Từ ngã ba Đồng Phan vô tới Suối Tha La dài khoảng ba cây số

Sau này đám Vệ Binh tiết lộ là là nhà cho Ngụy Quân và Ngụy quyền đày lên đây để tụi Bắc kỳ từ Bắc vào chiếm nhà của họ trên Thành phố như. Hung thần chợ Đệm tên Trần nói

- Nhà Ngụy ta ở vợ Ngụy ta chơi con Ngụy ta đày.

Thật sự cuộc Chiến này chẳng có Chính nghĩa gì như bọn Bắc Tuyên truyền chúng chỉ là bọn đói rách vào Nam ăn cướp mà chúng tôi bây giờ mới sáng mắt và nhận thấy rõ ràng, những Gia đình gốc Ngụy bắt đầu được xe chở đến nhìn họ ngỡ ngác trước những căn nhà trống rỗng, và cánh đồng cỏ tranh bất tận người dân Thành phố chưa một lần cầm cuốc, bây giờ lẫn lộn với khu được gọi Kinh tế mới chỉ là nơi đày ải không hơn không kém.

Trong Trại giam mỗi đêm chúng cùm tù nhân lại với nhau bằng những thanh sắt luồn chân vào hai cây cột 10 Tù nhân một cùm, bắt đào Giếng khai Nương rẫy tất cả những hoa màu đều thu hoạch chở về nhà tên Cán bộ Trưởng trại, những thân nhân muốn thăm Tù nhân phải lòi ra hai chỉ vàng, và ngủ với hẳn một đêm bất kể Vợ của ai, cho đến năm 1980 hẳn đã có trên 100 mẫu đất Chúng không đụng đến đám chúng tôi vì còn ngại những thế lực còn lại của MTGPMN nhưng dần dà chúng thấy chúng tôi thụ động cam chịu và chấp nhận thân phận như người Tù, và đám chóp bu thì ngậm miệng ăn tiền hay một cái chức phó làm tay sai cho đám Bắc kỳ khốn nạn chúng kéo vào ăn cướp, tôi biết mình lầm, bây giờ chỉ còn nước là trốn chẳng có một tổ chức nào đảo ngược tình thế, các Lực lượng như Hoà Hảo, Cao Đài bị tê liệt không đủ sức nổi dậy

Bọn mặt nạ da người đã lộ diện, về đây chúng tôi như bị giam lỏng chưa có lệnh lạc gì hết, mấy ông chóp bu như Võ văn Kỵ Chín Dân và Nguyễn Văn Linh biến dạng về Sài Gòn chia chác Chiến lợi phẩm, bỏ lại đám ngu mụi nghe theo lời đường mật nơi mảnh đất bây giờ ít người nhiều ma, chúng tôi có hơn gì những hàng Thần lơ láo của Chế độ cũ đang bị đày ải cách chúng tôi vài cây số

Vài người Cán bộ người Nam nóng tánh chửi đồng bên cánh đồng hoang vắng không dám chửi công khai sợ bị cho đi mò tôm dưới con sông cạn nước khi mùa Hè.

Chúng tôi đang có kế hoạch đào thoát sang Miền rồi vượt qua Thái Lan đang chuẩn bị lương khô và thuốc men một cách kín đáo để lúc thời cơ thuận tiện là trốn ra khỏi trại Trừng Giới này .

Cuối tháng Hè một người có khuôn mặt khờ khạo không bình thường nhập trại K60 cùng chúng tôi nó tên Dế, cùng với anh trai tên Mạnh, Mạnh nói nhà rất nghèo ở Đức Hòa Long An. Gia đình còn lại hai đứa em Gái và Trai, hai đứa này chưa từng đi đâu ngoài cái Xóm nhỏ nghèo nàn chạy ăn từng bữa

sau khi bọn ăn cướp vào vợ vét vét hết lương thực với lý do ủng hộ Cách mạng đang giai đoạn khó khăn sau Phòng Giải

Thằng Dể to con nhưng rất khờ, hiền khô gặp ai cũng gọi bằng anh dù nhỏ tuổi hơn mình.

Chúng tôi những người Tù bị giam lỏng người Nam rất thương nó nhưng bị tội Quản giáo gốc Nghệ An đánh hoài vì nó không hiểu được giọng Bắc kỳ rất khó nghe.

Anh em thằng Dể bị bắt vì đến tuổi Nghĩa vụ không có tiền lo lót nên khờ hay ngáo không bình thường điên điên khùng khùng chúng bắt hết cho đủ chỉ tiêu ; Đêm tập trung tại Trụ sở Phường chờ sáng ra Đơn vị hai đứa trốn mất vì nhớ nhà Cha Mẹ đang đau yếu .

Thì hôm sau tội Bộ đội phối hợp với Du kích Địa phương hùng hậu đến nhà lòng bắt hai Anh em thằng Dể Cha Mẹ quỳ lạy van xin và hai anh em nó khóc lóc thảm thiết.

Bị đem vào trại Trùng Giời này không có một bản án nào bắt lao động cật lực. Anh em nó lúc nào cũng đói vì tuổi đang sức trai mỗi bữa một chén cơm độn khoai mì chan nước muối không thấm vào đâu nên tìm cách cải thiện như bắt rắn, kỳ nhông hay những bụi rau dại ăn được để nhét đầy cái bao tử lúc nào cũng không đủ no.

Một hôm nó hái một nắm lá Nhãn lồng có nơi gọi Chùm bao

Tội Quản giáo thấy bèn giáng cho một bá súng vào lưng té nhào, và bồi thêm những cú đá tàn nhẫn, chúng đập nát là Nhãn lồng trong sự tiếc rẻ của thằng Dể.

- Địt mẹ chúng bây ninh tinh ông bán nát óc đấy.

Chặt tre, cắt Tranh là công tác của hai Anh em nó cũng vừa sức người.

Những bó Tranh cắt về để lợp trên những khung Tre tạm bợ cho dân Kinh tế mới mà Chính quyền CS lừa về đây, những dân này đã bị cướp nhà từ các Thành phố lân cận, họ được chở xuống từ những chiếc xe Ba lua xe Quân Đội, nhìn căn chòi xiêu vẹo chỉ cần một trận gió lớn sẽ tróc nóc nhà do Thanh niên xung phong làm, Đám Cán bộ bất mãn của Mặt trận đang tìm cách vượt biên, họ cần phải liên lạc với các Sĩ quan Ngụy đang bị lưu đầy Cải tạo không xa Trại K60 này hưng rất khó liên lạc, họ bị hạn chế ra ngoài và chưa chắc gì họ tin những người lầm đường theo Việt Cộng như chúng tôi

Cuối năm 1976 đã có những xích mích căn bản với tội Miên đám Cán bộ Quản giáo rất cảnh giác

Chúng tôi 15 đứa lỡ vận thuộc MTGPMN, bất mãn vô cùng khi tội miền Bắc nó ngồi trên đầu, mấy ông chóp bu như Nguyễn Hữu Thọ, Trương Như Tảng cam như hén sợ Lê Duẩn cho đi mò tôm .

- Chúng ta phải tìm cách qua Thái Lan thôi

Tôi nói với Anh Thành và Anh Hùng, chúng tôi nhịn ăn ít đi để dành lương khô chuẩn bị đào thoát khỏi Trại này Anh Thành võ nghệ cao cường, giỏi mưu sinh trong rừng núi, theo anh chúng tôi nhiều hy vọng còn anh Phương thì công tử bột quá, tình hình biên giới Tây Nam bắt đầu có chuyện những chiếc xe Quân Vận của VNCH để lại, và Motolova của Bộ Đội chuyển quân cả đêm, làm chúng tôi bồn chồn lo lắng.

Một buổi tối không Trăng sao, anh em thằng Dể nóng quá ra phía sau Trại hóng gió thì thấy một ánh đèn dầu leo lét, nơi khu vực Cán bộ hai anh em nó

lần mò trong đêm hướng về ánh đèn chỉ vì cái tật tò mò thôi thì nó thấy dưới ánh đèn tù mù vợ tên Cán bộ Tường từ Bắc vào Nam thăm Chồng mù đang tắm trường rưới lên mình từng gáo nước lạnh mù nói

- Cái miền Lam lầy oi bức quá, nghe tiếng Bắc kỳ nói ngọng hai anh em thằng Dế bật cười thì mù Bắc kỳ la bài hải

- Ôi giờ oi có người rình có người rình xem Nồn

Anh em thằng Dế hoảng quá chạy xuyên đám khoai mì về Trại, chúng nó chưa thấy được gì, thì tai nạn đến tên Cán bộ Tường truy lùng điều tra thì lò ra hai anh em thằng Dế vì có người thấy anh em nó đi về hướng Trại Cán bộ đêm đó

Tên Cán bộ Tường giận sùi bọt mép cho gọi hai anh em thằng Dế lên ban Chỉ huy hấn đánh hai anh em thằng Dế bầm dập

- Chúng mày rình vợ tao?

- Dạ em bọn em đâu biết gì, bọn em chỉ nghe Chị nói miền Lam oi bức nên mắc cười chưa thấy gì hết, và không biết Chị đang tắm

- Địt chúng bây chui rào ra rình nghe chưa?, nói xong tên Tường quát vào đầu thằng Dế một khúc Tre to, tiếng sọ vỡ vụn thằng Dế té gục xuống trọn mắt chết ngay, thằng Mạnh anh thằng Dế thấy em mình bị đánh chết nó nổi điên nhào vào húc đầu ngay bộ hạ rồi dùng tay bóp dế của Tên Cán bộ Tường xiết mạnh rồi xoay vòng, tên Tường la lớn tiện tay hấn đánh liên tục lưng và đầu thằng Mạnh hứng trọn khúc tre La ngà của tên Tường cả hai cùng chết thằng Mạnh gãy ót tên Cán bộ Tường bị bóp dái trọn tráo đôi mắt chết luôn, đôi bàn tay thằng Mạnh chết mà không chịu thả ra đám Cán bộ phải dùng lưỡi lên để cắt gân từng ngón tay của thằng Mạnh nổi cảm thù dồn lên đôi bàn tay lúc gần chết như sắt nguội.

Cả Trại nhón nháo, nhưng rồi quên mau vì có tin là Tụi Khmer sẽ tấn công chiếm lại miền Tây tụi nó nói đất của nó Duồng chiếm (Duồng là người VN)

Thành nói - Chúng ta nhân dịp lộn xộn, thoát ra ngoài sợ tụi Miên tấn công tụi Bắc kỳ sẽ thanh toán tụi mình

Đùng một cái đêm 18 tháng 4 năm 1978 Khờ Me đổ tấn công vào Làng Ba Chúc thuộc Tỉnh An Giang giết hơn 3 ngàn người dân theo tin của Thông Tấn xã Việt Nam. Tiếng Radio được mở hết công suất cho tất cả người bị giam nơi Trại trường giới K60 này nghe chúng tôi phải gấp rút lên kế hoạch

Lương khô chúng tôi đã dự trữ tạm ổn cho vài ngày đường, đám chúng tôi có 10 người từ Cục R còn sót lại, tôi là Bác sĩ chỉ học 7 tháng thay vì 7 năm như Chế độ Sài Gòn thiếu kiến thức Y khoa, không Tài liệu chỉ là nghề dạy nghề do các Bác sĩ vào bưng dạy, vừa học vừa trốn cần do những cuộc Hành Quân vượt biên của VNCH ngày trốn đêm học chẳng đi đến đâu nhưng khi mãn khoá cũng được cấp bằng Bác sĩ Khu do Bà Dương Quỳnh Hoa ký với con dấu đỏ chói của MTGPMN

Những ca bệnh đầu tiên tôi gặp phải là toàn sốt rét, mấy ông Du kích vừa rung vừa cầm ca nước sôi uống xin Nivaquine chích đa số thuốc loại này được chuyển từ vùng VNCH về do các tay Dược sĩ từ các kho dự trữ Y dược bán ra rồi có người của Cục R thu mua đem vào khu rất an toàn, kẹt lắm thì mua từ Thái lan còn không thì bọn CIA nó tiếp tế một chuyện ngược đời nhưng có thật ..(Chuyện này nhiều Biệt Kích VNCH có viết lại khi họ nhảy toán vào khu D)

Thật ra tất cả đều mua được bằng nhiều ngã luôn cả súng đạn, gạo đường nhu yếu phẩm, tuy nhiên không dồi dào lắm, phải dùng thêm thuốc Dân tộc (Thuốc Nam như Xuyên Tâm liên trị bách bệnh) Tụi Trung Quốc cũng viện trợ nhiều hoá chất để bào chế thuốc gây mê thuốc Sát trùng và thuốc Tê, nhiều thương binh chụp thuốc Mê Nội hoá một là tỉnh sớm trước ca mổ, hai là ngủ luôn không dậy cho nên con số sống của thương binh VC đem vào trạm xá Miền là 10% mọi ưu tiên thuốc men dành cho Cán bộ cấp lớn cỡ Sáu Dân hay Nguyễn Văn Linh Nhiều Bộ đội khi bị thương họ van vái cho Ngụy cứu hay Mỹ ra tay đem ra Hạm Đội cứu chữa đây là sự thật. Cán bộ là vốn quý của Đảng nên lúc nào cũng có xe gắn máy trong khu hể nghe báo động có B52, thì chúng lên xe máy vọt lẹ, bỏ hết lính ở lại đấm Chị nuôi cũng chung số phận nhiều Chị chửi toáng lên

- Mụ nội chúng nó, no cơm ấm cật nghe B52 là lủi mất, tụi mình quăng mệ hết xoong chảo chạy luôn cho chúng bơ mồm chó.
- Đù má có thằng Bắc kỳ, nó lì đòn lắm nó đâu sợ B52 nó đề tao ra xin chút sái, nó nói
- B52 có gì đáng sợ chớ cho Tớ xin chút hơi nầu nắm thiếu cái Nồn Chị nuôi ời
- Rồi Bà có cho nó không? Bà khác hỏi
- Sẵn cái Nồi nhôm ui chụp luôn lên đầu nó rồi chạy về đây
- Lúc đó vừa sợ bom vừa mắc cười tôi nói thì Thành lên tiếng
- Bây giờ cười gì nổi

Anh Hoàng dân vùng Tây Ninh anh rành đường, nhưng chưa lần nào đi đến biên giới Cam bốt bằng đường rừng, Anh biết tiếng Miền đủ giao thiệp Đêm tối Trời đen như mực, chúng tôi ngồi trong trại trên vạc Tre lắng nghe bên ngoài có tiếng khóc ai oán, hai bóng người xuất hiện là đà đi về hướng chúng tôi

- Anh Thành như có ma, cả ba chúng tôi lạnh toát người, xương sống như có một luồng điện và nổi da gà dường như Anh em thằng Dế, thì Tiếng súng Đại bác câu đêm dòn dập không biết họ bắn về đâu xa lắm rồi nổ đi đùng hai bóng ma biến mất chúng tôi quyết định vượt rào hàng rào là những cây Tre và Gõ đốn từ rừng về do Tù trong Trại, nó không kiên cố bằng Trại Cải tạo của Tù nhân lính Ngụy nhưng rất kiên cố. Chúng tôi 5 thằng người Chỉ huy là Anh Thành Anh Hoàng và Phương thêm một người nữa là anh Được, dùng rựa và cưa phá đủ một lỗ chui ra không dám cho anh Dương Minh Hoàng biết vì lúc này anh bệnh hoạn và hơi yếu sợ làm vướng chân anh em cùng nhóm, một quyết định đau lòng vì anh cũng muốn trốn Trại với chúng tôi .

Ra đi trong đêm tối sợ trốn lúc trời có Trăng tụi Bộ đội sẽ truy lùng, cứ nhắm hướng biên giới Miền mà đi, theo đường mòn của dân buôn lậu tránh các chốt của Khơ Me đồ đến ngày thứ 3 thì bị lọt vào ổ phục kích

- Duồng các anh bị bao vây hàng sống chống chết
- Anh Thành quăng cây rựa đi để tụi nó khỏi bắn

Một toán bán Tiểu Đội lính Khơ Me đồ cầm Ak Anh Hoàng nói nói lớn bằng tiếng Miền

- Chúng tôi Tù trốn Trại Việt Cộng
- Bọn Duồng ngồi xuống đưa tay lên đầu, một tên chắc Chỉ huy hấn đen thui bậm trợn nói

- Có vũ khí và vàng bạc moi ra

Chúng tôi cởi hết áo quần đưa những con Cu ồm đói lúc càng teo hơn nữa vì sợ.

Sau khi lục tung áo quần không có gì thì bọn Miên ra lệnh chổng mông chu đít cho tụi nó dùng một que cây ban hậu môn tìm vàng và tiền không một ai có gì phân khô đét, chúng tổng cho mỗi người mỗi đạp rồi ra lệnh mặc đồ vào, nhìn mấy gói cơm khô bị xé ra quăng bừa bãi chúng tôi xin lại, chúng trói khủy tay một cách trói không cách gì tự mở trói được rồi xỏ râu dẫn đi như những con heo sắp đem ra lò mổ, dọc đường những xác người bị trùm đầu bằng bịch nylon tràn ngập cả một khúc con suối, Làng mạc vắng hoe không một tiếng chó sủa gà kêu, đi đến một Nông trường thì thấy hàng trăm người thay nhau kéo cày trên một cánh đồng khô cháy, bọn Khơ Me đồ lăm lăm những cây AK chỉ một chút manh động của những người đang làm ruộng chúng sẽ bắn ngay Chúng tôi không muốn nhìn cúi mặt làm lũi đi theo bọn chúng

Đến trưa kéo vào một ngôi Làng còn rất ít dân toàn người Miên già, thì gặp một toán lính Khơ Me đồ khác dẫn đến một sân Chùa thấy một nhóm người Việt, không một ai quen họ phờ phạc thất thần chắc vừa bị bắt,

Nơi sân Chùa bọn Miên ra lệnh họ thoát y kể cả hai phụ Nữ tóc tai rũ rượi chúng moi móc lục vàng, một người đàn ông lớn hơn chúng tôi bị tụi Miên bắt mở miệng ra chúng dùng dao cạy răng vàng ông đau quá hét lên máu chảy đầy miệng rồi phun ra một cái răng rơi xuống sân Chùa đến hai người đàn Bà chúng sờ mó đôi nhũ hoa còn sẵn chắc một thằng khác banh âm hộ ra hỏi bằng tiếng Miên

- Mà có dấu vàng dollars trong này không, hai người đàn bà không hiểu cứ lắc đầu và khóc, chúng tôi bị cột vào gốc cây không xa lắm thấy cảnh này lòng buồn vô hạn nhưng biết làm sao thân chúng tôi như cá chậu chim lồng không biết sống chết lúc nào?

Chúng dẫn hai người đàn bà ra sau Chùa hằm hiếp liên tục, luôn cả những thằng Miên nhóm của tôi cũng nhào vào ăn ké, tiếng kêu la bị bóp cổ vang lên, rồi im bật, những người đàn ông Việt khoảng 6 người có lẽ họ là lính miền Nam khuôn mặt của họ bành ra, nước mắt đầy đôi má chắc họ uất hận lắm toán lính Miên đưa chúng tôi đến một Nông Trường đã có những doanh Trại do bọn lính Miên đang trú ngụ tất cả 11 người Việt hai người đàn Bà bị bỏ lại tại ngôi Chùa chắc họ đã chết hay không đi nổi, tiếng loa phóng thanh đang tường thuật những trận tụi Khơ Me đồ tấn công vào An Giang và những tỉnh lân cận. Anh Hường nghe rồi dịch lại, tất cả 11 người Việt được cởi trói, đưa vào một căn phòng nhốt dê lúc trước mùi phân dê khai nồng, đến chiều chúng tôi đói lả người. Anh Hường lên tiếng với một tên lính Miên đen thui nhỏ thó đang gác

- Cho chúng tôi ăn,đói quá ;

Tên lính đi đâu đó thì một người đàn bà Miên đem một ổ khoai Mì và một khúc Tre đựng mắm bò hóc đưa vào, mắm tanh không thể ăn được Tôi nôn liên tục vì cố gắng ăn cho có chất đạm, không ai nuốt vô đành chia nhau từng cái mủng dứa thay chén những lát khoai mì trộn với bo bo đen thui gần muốn thiu ăn cho đỡ đói, tụi Miên không muốn thả đám người Việt trốn chạy Đồng chí chúng nó là CS Việt Nam, bây giờ chúng đang đánh và giết nhau nơi biên giới tất cả tụi tôi bị hỏi cung ngay trong đêm.

Tôi khai là Bác sĩ cùng anh Phương đã từng làm tại Bệnh xá cục R Anh Phương được đào tạo chính quy về giải Phẫu tôi được anh dạy thêm về Phẫu thuật khi còn ở Tà Kheo, anh Thành và anh Được anh Hoàng khai là dân vùng Kinh tế mới, những người khác trong nhóm 6 người chúng tôi không biết và không dám hỏi

Một buổi trưa tôi thấy vài chiếc xe Com mặng ca mui vải lính của Liên xô chạy vào Trại, thì đêm đến nghe những tiếng súng nổ văng vẳng bên kia dãy nhà không biết tụi Miên bắn ai về ban đêm thời gian cứ qua đi tụi tôi bị bắt đã hơn 1 tuần không ai nói năng gì và tụi Miên cũng làm lơ luôn đám người mặc vận này, 6 người kia gom nhau nơi góc Trại để họ nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi ngại, cho đến một đêm thì có người xuống Trại nhốt chúng tôi hỏi bằng tiếng Việt một cách lưu loát

- Anh nào Bác sĩ biết đỡ đở ?

Tôi và Phương nói cùng một loạt -Tôi

- Tên Miên nói tiếng Việt ngàn ngữ một chút rồi nói

- Được hai anh theo tôi ;

Tôi và anh Phương đi theo tên Miên cầm cây đèn bão, đến một Trạm xá có đèn điện được chạy bằng một máy phát điện âm ì, tụi tôi được đưa ngay vào căn phòng mùi sản phụ nồng nặc

Trên cái giường sắt sơn long tróc một người đàn bà đang đau đẻ, rên la người đàn bà khác chắc là nữ Bác sĩ hay Y tá gì đó đang lui cui nơi giữa cặp đùi của sản phụ, Đây là một ca đẻ con so khó vì đứa bé chưa ra dù bọc ối đã vỡ, tôi ra hiệu cho hai người đàn bà Miên lui ra, rửa tay bằng nước có sẵn hơi ấm Tôi cho tay vào âm hộ thì đụng ngay cái đầu Thai nhi, nhưng xương chậu nhỏ quá đầu Thai nhi lớn nếu lôi ra chắc nó sẽ dẹp đầu chết, tôi hỏi ống nghe họ đưa cho tôi ngay, áp ống nghe vào bụng sản phụ tiếng cử động của Thai nhi nghe rõ ràng nó còn sống dù rằng đã hơn một tiếng mà chưa ra chắc phải mổ dạ con thôi

Tôi bảo họ đem lên Phòng mổ mà tôi quên cái Bệnh xá này làm gì có Phòng mổ mà đem

Chồng thiếu phụ là Cán bộ trưởng Trại Tù này, hấn như con gà mắc đẻ khi Vợ hấn rặn hấn rặn theo, khi thấy hai đứa tôi hấn đưa tay vái, khuôn mặt hấn rất thành khẩn, nhưng dưới ánh đèn mờ ảo đôi mắt hấn lộ hung quang như có Cô hồn, tôi chợt nghe một làn hơi lạnh nói sống lưng, tôi nói nhỏ với anh Phương

- Không cứu được đứa bé chắc tôi và anh toi mạng

Tôi và Phương đành phải liều, hỏi thuốc tê, hay thuốc gây mê hai người nữ Y Tá Miên lắc đầu nói Bệnh xá không có thứ thuốc đó, hỏi nước biển họ cũng lắc đầu

Tôi nói với tên Miên biết tiếng Việt -Thuốc men không có chúng tôi bó tay sản phụ cần phải mổ lấy đứa bé ra, không có thuốc gây mê và thuốc tê chúng tôi không làm được

Tên Miên nói với Tên Trưởng trại một tràn tiếng Miên như đạn bắn la phang

- Các anh cứ đề ra mổ cứu đứa bé tên Miên Trưởng Trại nói qua người Thông dịch

Chỉ còn một cách là làm người sản phụ bất tỉnh mới mổ không tê và không mê phải chặn động mạch cổ để máu tạm ngừng lưu thông lên não bộ thôi

Không có nước biển tôi bảo tên Miên biết tiếng Việt tìm cho tôi vài trái dứa, ngay tức khắc lính Miên chạy ra sau Trại có sẵn vài cây dứa leo lên chặt đem vào Bệnh xá một quày dứa, tìm được kim và sợi dây chuyền nước biển đã cũ, tôi ra lệnh chặt dứa tôi bắt ven truyền thẳng nước dứa vào tĩnh mạch lúc này rất khó lụi kim vì chúng tôi gần nửa năm không hành nghề lụi tĩnh mạch đàn bà nhưng rồi cũng xong Phương chặn động mạch cổ người sản phụ ú ớ rồi lịm dần

Tôi lấy lưỡi dao lam có sẵn chẳng cần sát trùng đưa và ngọn lửa của cây đèn rạch bụng rạch dạ con lôi dứa bé ra dứa bé im không khóc Phương móc miếng làm hô hấp tôi cắt nha, một phút sau nó khóc dứa bé Trai khóc lên tiếng khóc oe oe tên Trưởng Trại mừng quýnh cảm ơn hai dứa tôi, chẳng có chỉ khâu vết mổ chúng tôi khâu bằng chỉ thường rồi bôi thuốc sát trùng lên loại thuốc có hàng chữ Tàu, chẳng ai hiểu được, một đồng thuốc tây bằng tiếng Anh được hai bà Y tá người Miên lôi ra Phương đọc vì anh có học sinh ngữ Anh, tìm được vài loại chống Nhiễm trùng tôi chích cho sản phụ thì đã khuya, tên lính Miên đem lại một con gà luộc và mấy quả trứng gà, chúng tôi đang đói và thèm thịt mấy tháng nay xin đem về Phòng giam cho mấy người bạn ăn chung nhưng nghĩ đến 11 người ăn một con gà chẳng thấm vào đâu .

Nên hai thằng tôi ăn hết chỉ đem về vài quả trứng cho nhóm chúng tôi ăn lén trong đêm sợ đám kia biết.

Nhóm tôi được thả lỏng sau vụ đỡ đẻ, Tên Trưởng đem Vợ con hấn về một Bệnh xá lớn hơn có đủ tiện nghi Y khoa nào đó tôi chẳng biết nhưng trước khi đi hấn gặp hai dứa tôi và Phương rồi nói gì đó với tên Miên biết tiếng Việt nhờ đó mà chúng tôi thoát chết trong một trò chơi bắn đạn bằng súng ru lô, gọi là súng 6 vì ổ đạn có 6 viên

Sáu người Việt Nam khác bên góc phòng họ bây giờ có vẻ thân thiện hơn một Anh Trung niên tự động bắt chuyện giọng Sài Gòn, thì ra Anh cũng ở Gò Vấp với Phương hai người nhận ra là cùng Xóm cả hai ôm nhau vì Anh Tuấn tên người đàn ông là bạn ông anh của Phương. Anh Tuấn làm nơi Thương Cảng Sài Gòn về đêm anh kể chuyện làm chúng tôi mới biết là bọn cầm quyền miền Bắc xem dân Sài Gòn là Công Dân hạng hai .

Tất cả những công việc then chốt nơi Thương Cảng Sài Gòn tụi Bắc kỳ nắm hết kể cả người làm công tác vệ sinh

- Một thằng Bảo vệ dân Hà Nội làm lương tháng có mấy chục đồng, nhưng nó kiếm mỗi tháng 30.000 dollars các Anh tin không?

Anh Thành nói - Làm sao một thằng Bảo vệ kiếm tiền nhiều vậy mà bằng Dollars Mỹ ?

Anh Tuấn uống một ngụm nước Trà, do tên VN gốc Miên cho sau vụ chúng tôi đỡ đẻ thành công, Trà lạc nhách nhưng có còn hơn không

- Các anh không biết, chuyện như vậy khi Thương Thuyền Ngoại Quốc Cập bến Thủy thủ không được lên bờ tụi nó cần Gái để giải quyết sinh lý thì thằng Bảo vệ cho Gái Sài Gòn đang đói vào kiếm ăn lấy mỗi cô Gái 100 Dollars không cần biết có khách chơi hay không ? mỗi lần 10 cô gái

Sơ sơ nó có 1000 Dollars một đêm, nhưng không phải mình thằng Bảo Vệ nuốt hết phải chia đủ mọi nơi

-Tôi bị chúng cho ra rìa khi dạy chúng biết hết vấn đề Kỹ thuật tụi nó rất ngu và dốt, nhiều thằng tôi hỏi tên chiếc Tàu nó nói Tàu tên

- No Smoking làm bọn người Nam cười ồ vì Tàu Ngoại Quốc nào chở Xăng dầu đều có hàng chữ này, chính vì bị què và mặc cảm dốt nên sau khi rành đường đi nước bước chúng loại hết người Nam ra hết những nơi để Dollars và kiếm chác được

- Mẹ một lũ ăn cướp Anh Thành chửi nhưng rồi im bật khi nghe tiếng súng nổ đì đùng

- Tụi Miên đang bắn người ?

- Tụi này nó giết người bằng bao Nilon hay đập vỡ sọ bằng búa hay cán cuốc, chúng không bắn uổng đạn tôi bảo đảm, nói xong anh ra hiệu tắt đèn. Anh Thành liếc mình chui ra hàng rào tre mò về phía trại có tiếng súng.

Anh nghe nhiều tiếng người anh cố gắng nhìn vào khe ván thì trời

Tụi Miên đang dùng Tủ nhân chơi trò quay ổ đạn, người này bắn người kia anh Thành sợ nín thở mồ hôi ra như tắm, dù anh là Sĩ quan lính Đặc Công anh chưa bao giờ thấy cảnh này, Tên Trưởng Trại người Miên đã về lại có mặt kiểm soát từng viên đạn hẳn là chuyên viên Đạn dược của Khơ Me đồ lúc còn trong rừng, bên cạnh hẳn có một tên Miên chống nạnh chắc Tướng Ta Mok một sát thủ khét tiếng của Miên. Tên này đang theo dõi diễn tiến của từng tiếng đạn và xác người gục xuống bên cạnh mấy tên Cố vấn Tàu

Anh Thành chui về nơi Trại giam nơi chúng tôi nôn nóng chờ trong bóng tối bên ngoài thằng nhóc lính Miên đang ngủ gật cây AK dựng bên cạnh nó ngáy như kéo gỗ

Tôi hỏi dồn dập - Sao anh Thành có tin gì mới không?

Anh Thành ngồi xuống từ tốn kể, chúng tôi chết lặng, nhóm Anh Tuấn hốt hoảng lo âu

- Bằng mọi cách chúng ta phải trốn khỏi nơi này, Anh Lương Biệt Kích Dù lên tiếng. Anh là bạn anh Tuấn. Anh trốn trại Cải Tạo Trảng Lớn vượt biên bằng đường bộ với nhóm anh Tuấn

- Hiện tại mình không xác định đang ở đâu ? Anh Hùng nói

- Chờ thêm ngày mai tôi định hướng Anh Lương nói, nhưng đã trễ ngày mai đúng 7 giờ tối sau khi ăn cơm chiều bằng những bột mì của Tàu chấm Muối mặn chát, thì tụi lính Miên xuống bịt mắt 6 người nhóm anh Tuấn dẫn đi thế là chết. Anh Thành than thở tuyệt vọng

Anh Tuấn đi đầu tất cả bị cột dính chùm, đi trên con đường đất khoảng một tay dao thì dừng lại (Từ này máy ông miệt dưới vùng 4 biết) Họ nghe những âm thanh ồn ào toàn tiếng Miên, người Miên biết tiếng Việt lên tiếng

- Các Anh hôm nay đến đây để học kinh nghiệm cho đêm mai các anh phải chấp hành trò chơi này nếu từ chối sẽ bị bắn bỏ, nếu một trong các anh thắng trò chơi chúng tôi sẽ cho người đó tự do về biên giới Thái Lan với một ít tiền dần túi

Sáu người muốn đứng tim khi thấy người này kê súng lục ngay ót người kia khi thấy bóng đèn màu đỏ bật lên và tiếng hét Bắn bằng tiếng Miên thì phải bóp cò

Họ là ai không biết chắc là người Fulro bị bắt, trên cái bàn bằng gỗ tụi Tàu hét lên cá cược bằng tiền Thái, từng đồng tiền, mỗi thằng một người mang số sẵn, tên nào làm chủ tám số mà chết thì thua, thằng Tàu mập ú của số 5 thắng đậm với cú bắn 4 viên trong ổ đạn, hai lỗ đạn trống thì sống người tù số 5 tuy thắng hẳn là người cuối cùng thoát trò chơi dường như bị căng thẳng quá hẳn đâm

ra điên loạn chạy bung ra cửa thì một tiếng đạn Ak nổ hấn chết ngay khi vừa đến bên ngoài, thì tên Tàu số 5 phản đối .

- Nó được quyền Tự do như lời hứa tại sao bắn nó ?

- Chúng tao không thể để người điên loạn Tự do, tên Tướng thọt chân nói lớn Sáu người nhóm anh Tuấn khi xem xong màn chơi quay ổ đạn muốn tề trong quần bị bịt mắt dẫn về Trại giam, họ không ngủ được khi đã thấy cảnh bắn người họ lo và quá sợ chưa kể hết cho nhóm tôi nghe, thì ngay trong đêm tụi lính khờ me đồ xuống lừa đem đi mất coi như xong

Anh Thành nói

- Chắc đem giam chỗ khác sợ trốn, mai đến lượt tụi mình xem người bắn người không tránh khỏi trừ ngay trong đêm nay tụi mình trốn.

- Trốn đi đâu ? Anh Hường hỏi, tôi cùng Phương và anh Được ngồi lặng thinh Anh Thành thì khá căng thẳng, tôi bây giờ chỉ biết phó thác cho số phận cả đêm không ai ngủ được cho đến khoảng 4 giờ sáng khi tôi nhìn Sao bán lái đổi hướng vì không ai còn Đồng hồ bị tụi Miên lột hết lúc bị bắt

- Không lẽ mình cam phận chịu chết sao anh Thành? .Anh Hường than thở 6 giờ sáng chúng tôi bị đánh thức dậy, tên lính Miên ra hiệu tất cả đi ra cho tập thể dục tắm nơi cái giếng cạn đầy bùn, cời trần ai cũng khô đét còn xương với da, tôi vẫn thản nhiên trước cái chết gần đến chắc chắn không tránh khỏi nó như bản án Tử hình đã phán chỉ đêm mai thôi trong 5 người chúng tôi chỉ còn một mạng sống, chúng tôi cố gắng tìm nhóm Anh Tuấn nhưng vô vọng

Chúng tôi xin mặt Trời đừng xuống và đêm đen đừng đến, quả đất ơi ngừng quay để thời gian chậm lại, bỗng nhiên tôi ôm mặt khóc cho chính phận mình làm lỡ từ lúc nghe lời đường mật của bọn Sinh viên thân Cộng tôi bỏ vào bưng lúc 18 tuổi vì sợ bắt lính, nhưng rồi ánh mặt Trời đồ ổi biến dạng sau ngọn núi, sau cơn chiều với chén Bo Bo và Muối đến 8 giờ đêm thì 5 người chúng tôi bị bịt mắt dẫn đi xem Thần chết về gọi hồn .

Ánh đèn vàng vọt, nhóm anh Tuấn bị trói và bịt mắt chờ trò chơi Tử thần họ được phát cho một thẻ số bằng Tre từ 1 đến 6, mỗi tên Tàu đem súng của mình ra nạp đạn và tên Việt gốc Miên kiểm soát lại từng viên đạn súng nạp ba viên trong ổ đạn 6 viên 3 ổ trống .

6 người Việt được cời trói và dẫn ra tháo băng bịt mắt ra Anh Lương dẫn đầu người thứ 6 là Anh Tuấn mấy người khác tụi tôi chưa biết tên

Tên Miên nói bằng tiếng Việt

- Tất cả cầm súng thì từng tên đem súng lên đưa theo con số mà mình cá độ

- Đưa súng lên quay ổ đạn, 6 người không ai muốn đưa họ run tay chân lóng cóng thì tên Miên nói

- Tao đếm 1 đến ba nếu không đưa súng lên thì tao bắn

5 cây súng Ru lô đen thui đưa lên, người thứ 6 không súng

- Quay ổ đạn tất cả cùng quay, thời gian như dừng lại căn phòng im phăng phắc chỉ nghe tiếng thở dồn dập của Tù nhân và tiếng khóc

- Kê súng vào ót người phía trước, để tay vào cò khi thấy đèn đỏ bật lên thì bóp cò

Chúng tôi nhắm mắt khi nghe tiếng bắn

Đùng đùng đùng, ba thân người gục xuống Anh Lương, và hai người trong nhóm chết còn lại Anh Tuấn mặt anh đầy máu và nước mắt anh gục xuống không lết nổi, còn lại 3 người tiếp tục bắn trong ổ đạn chỉ trống hai viên .

Chúng tôi bị bịt mắt và bịt tai không muốn nghe và thấy nữa, 2 tiếng nổ thêm hai mạng người Anh Tuấn gục chết một người trong nhóm anh thắng cuộc, nhưng anh ngã xuống thờ đốc được tụi lính Miên kéo ra khỏi phòng, chúng tôi bị lừa đi một nơi khác chờ đêm mai quay ổ súng ..

Về Trại khác chúng canh gác nghiêm ngặt, thì gần sáng tiếng Chiến xa tiếng súng nổ liên hồi từ hướng Tây, bọn Miên hỗn loạn tiếng loa vang lên nói - Duồng Duồng tấn công Chạy.

Anh Hùng nói

- Tụi nó chạy coi chừng tụi nó thanh toán mình trước khi chạy, nhưng tụi Miên quên mất chúng tôi bỏ chạy hết với đám Cố vắn Tàu đêm qua vừa chơi trò quay ổ đạn

Đến 10 giờ sáng Bộ đội Việt Cộng tràn vào, chúng tôi được giải thoát chỉ khai là người vượt biên đường bộ bị kho Me đồ bắt

Bộ Đội hỏi khi họ thấy những cái xác bị bắn lủng sọ chưa chôn là do

- Kho me đồ bắn khi chúng rút phải không ?

Chúng tôi kể lại chuyện quay ổ đạn họ không tin, và tụi tôi cũng cảm luôn may mà 5 thằng tụi tôi không chết về trò chơi này và người thắng cuộc không biết chạy đi đâu ?

Chúng tôi được xác minh Lý lịch, bị bắt đưa về lại Trại giam K60 ăn những trận đòn của Bắc kỳ nát như bị biệt giam sau đó thả ra về làm người dân thường thì nghe Trương Như Tảng, Nguyễn Công Hoan, Hoàng Văn Hoang bỏ trốn lâu rồi

Và cái Mặt Trận Phòng Giải miền Nam cũng biến mất không kèn không trống Những tên Quản giáo trại K60 sau này ở lại Tây Ninh giàu có chẳng một ai dám trả thù dân miền Nam quá hiền và chúng ta đã trả giá cho cái hiền đó ./

Phan Nhật Bắc

Tháng 11 năm 2023

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM